

MARCSÁK GERGELY

„A MI ÜDVÜNK A VÁLTOZÁS...”

*Kalandvággyból az idő folyosóján
képzeletem olykor új szobákba nyit.
Ilyen véletlen csapongás során
találtam meg az ágyban fekvő Adyt.*

*A halállal s egy tablettával küzdött,
nem tudta őket lenyelni szegény.
Csapzott haja homlokára hullott,
táltos szemében pislákol a fény.*

*Nagyokat kortyolt s faggatni kezdett
a vízespoharat félretéve.
Ung-vidék? – mosolygott – Jártam ám ott.
Ha jól emlékszem, lassan húsz éve,*

*hogy én, a váradi zszurnaliszta
élvezhettem a dobronyi nyarat.
Ki hitte volna akkor, hogy a vers
szószólóvá és vátesszé avat?*

*Arcát a párnába nyomta. Köhögött.
Vízet töltöttem üres poharába.
Elfúló hangon, sóhajtvá mondta,
hogya hiába, jaj, minden hiába.*

*Gondolkodtam, mit mondjak vigaszul.
Hogya nem lesz több különös nyaréjszaka,
mi csak versből ismerünk disznófejűt,
és hazug a lélek rőzse-dala?*

*Hogya szabad hazánk, a régi ugar
száz év múlva borul majd virágba?
Ady bánatos szemébe néztem,
és sírtam: hiába, minden hiába.*